Gs.117:1

Grenadieren Stål

eller

Den Lappske Björnjegaren i Finska kriget 1790.

Melodie

för

Medborgare af alla stånd.

5. "Jo, ryssen . . twi: ett ärligt skott "Han är ej wärd att lukta, "När en af wåra gossar godt "Kan tie så'na tukta — "Det har kung Karl ju räknat ut, 'Och det är sagdt förutan prut!"

6. Så lät den barske bussens språk Wid hemmets muntra brasa, Och lille Per tog gubbens påk, Att "den der ryssen" basa: "Gud tröste dig, du lede ryss "Om du dig wågar hit till bys!"

7. Men Stål ej nu der hemma satt I lugnet hos de sina: han hörde stormen denna natt I Finlands skogar hwina, Der han som förpost blifwit ställd, Från lägret skild, i fjerran däld.

8. I Swerge war hans själ ändå: Hans tanke for som strömmen. "Nu ligger Britta med de små "Och ropar far i drömmen, "Hur wäl igen det allt skall bli, När långa kriget är förbi.

9. 'Och torpet se'n, gunås så wisst, "I lägerwall får ligga, "Så att de i betryck och brist "Gå kanske kring och tigga . . . Men stopp — wi snart ha lärt till slut "Den satans ryssen weta hut!

10. Här glunkas ju alltjemt om fred — Så dra wi hem tillbaka! 'Nog skall jag sedan med besked "För äng och åker waka," Men tid ändå att klappa mor "Och mäta Per hur han blir stor."

11. En längtans suck den gamle drog; Men bröstet wardt ej lättadt. Gewäret han till arsen tog Och höll det åter rättadt, Till anfall färdig, såsom allt I reglementet står befaldt.

12. I björnskinns-mössan, hwit af frost Liksom hans grå mustascher, Han sågs der troget på sin post, Fast trättad af strapascher, Wid klippan stå i full mundur, En hög och mandomsstark figur.

13. Nu släcktes himlens alla ljus, Och mörker höljde natten; Allt högre gnydde windens brus Kring Saimens frusna watten, Men gamle Stål stod tanksull still, Tills i en hast han wäckte till.

14. "Werda!" . . . Han knappt dock höjt sin röst, Än fyra bajonetter I blinken sattes mot hans bröst, En snarlig döds stafetter. För sent för sig han nu förnam Att ryssen lömskt sig smugit fram.

15. Var bara tyst, så går du fri, "Och mycken nåd dig stundar! "Du har ej annat wal häri, "Om du dig rätt begrundar" Som

sitt gewär han rättadt bar, Var han urståndsatt till försvar.

16. "Jaså, jag alltså kan gå fri, "Och mycken nåd mig stundar? "Ha, satans pack, det trodden j — "Men jag är swensk, j hundar!" Geswindt hans finger trycket fann . . "I Jesu namn" . . . och skottet brann. .

17. Ur fyra sår i samma stund Den gamles hjertblod flydde. Men trumman gick i lägrets rund: Allarm signalen lydde. Och hela ryska styrkan snart; Ur bakhåll kom i häftig fart.

18. Vid Kärnäkoski stod der då Ett slag till Swea's ära, Der ryßen, nedgjord såsom strå, Fick än en gång sig lära: Att alltid han, trots makt och list, Af swenskten tuktad blir till sist.

19. Och redan i sin middagshöjd Såg solen slut på striden. Men innan dagens segerfröjd Till hwila war förliden, Begrofs med stånd och full musik den gamle grenadierens lik.

Kostar 1 sk. Banko.

Det sjutton-hundra-nitti war, I finska krigets strider: Wid Kärnäkoski wårt standar planteradt stod omsider. Men sista dagen i april Då gick der ock manhaftigt till.

2. På nämnde plats de wåra då I twenne weckor legat; Och ryßen, uppskrämd för de blå, Med allt sitt smatter tegat. Det troddes nu att han sig lagt I maklig ro på annan trackt.

3. Och månen nyß släckt ut sitt ljus Det led till tu på natten: I tunga drag ljöd windens brus: Kring Saimens frusna watten. Då steg en gammal grenadier Fundersam stödd mot sitt gewär.

4. I längd han höll det högsta mål Wid Wermlands regemente; Och tjogtals ryßar gamle Stål Gett blodigt traktamente: Att akta ryßen som en sparf, Med sin karbin han fått i arf.